

אנה ומשה עמירב (1980)

הבן שלי, בן ארבעת החודשים, הוא כבר מ'טוטו'

עין צפירה, תעלים הזה

עניינו של עמירב המשיך להתגלגל בבית-הדין של התנועה.

בדיון סוער שנערך אז בעניין בסניף-החרות בירושלים, תקף צחי הנגבי את עמירב בצורה חריפה. אל ההתקפה הצטרפו גם חברים אחרים. עמירב ביקש אז להשמיע את דברו, אך החברים לא רצו לתת לו אפשרות לדבר. בסופו של דבר, בלחץ של חברים אחדים מן הסניף הירושלמי, ניתנה לעמירב האפשרות להביע את דעתו.

למחרת בבוקר הופתעו רבים לשמוע כי עמירב התקפל והסכים לחתום על מוסמך-התנצלות, שבו הוא מצהיר כי ידוע לו שגם נזק לתנועה. הוא הבטיח שזה היה אירוע חד-פעמי ואמר שלא יעשה זאת שוב. הוא

שמיר, עמד בראש החץ שקרא להקיע את עמירב, את תוכניתו ואת החברים שהלכו איתו. אחרים בתנועת-החרות ניסו להסביר לחברי-המרכז, שהצטרפו לעמירב בחתימתה, שהם צפויים לסכנה מבחינת עתידם הפוליטי. מספרים גם שניסו לסדר לחותמת-המכתב, ולא לעמירב עצמו, פני-שום אישיות עם ראש-הממשלה, מתוך מחשבה שאולי, בדרך זו, ניתן יהיה לשכנע אותו לחזור בהם מחתימתם. אמרו עוד שניסו ללחוץ עליהם באופן שלא יוכלו לסרב.

ח"כ יהושע מצא טען שחתימתהם על המכתב אינו מקובלת, משום שהם בעצם לא חתמו עליו. האמת היא שהחתימות לא הופיעו באופן פיסיו על המכתב מן הסיבה הפשוטה שעמירב הקריא לכל אחד מהם את המכתב במלואו דרך הטלפון וכל אחד ואחד אישר באוזניו את חתימתו.

זו אינה הפעם הראשונה שעמירב נחשף בצורה כה רעשנית בכלי-התיקשות. זו גם אינה הפעם הראשונה שמעשיו גוררים תגובות כה היסטוריות ונזעמות בתוך תנועת-החרות.

זה התחיל לפני שנה בערך, כשעמירב, ביחד עם איש מחנה-השלום דויד איש-שלו, קיימו פגישות אחדות עם שני פלסטינים, מן הבולטים בגדה המערבית - פייצל אל-חוסייני, ראש-המרכז למחקרים ערביים, והד"ר סרי נוסייבה, אידיאולוג ומרצה באוניברסיטת ביר-זייט.

הקבוצה הישראלית-פלסטינית החליפה דעות ודיברה על אפשרויות שונות לפיתרון הסיכסוך. בחלק מן הפגישות, שנערכו לעיתים בביתו של עמירב בירושלים, השתתפו שני חברי-כנסת בכירים של חרות, שניהם מקורבים ביותר לראש-הממשלה - דן מרידור ואהוד אולמרט. לכל המשתתפים היה ברור שהדיון נעשה על דעתם של ראשי-החרות.

הפלסטינים, מצידם, לא התחייבו וגם לא יכלו להתחייב בשם העם הפלסטיני או בשם אש"ף.

דבר קיומם של המיפגשים התפוצץ ברעש גדול, זמן קצר אחרי שנערך בז'נבה כינוס של אירגונים לא-פוליטיים מטעם האו"ם, שבו לקחו חלק ממשלחות שונות מישראל וגם ממשלחת של אש"ף ובראשה יאסר ערפאת, שנשא אז נאום בפני מליאת-הכינוס.

עוד במהלך שלושת ימיה-הדיונים בז'נבה הודיע ח"כ צ'רלי ביטון מרק"ח שיש בידיו

„אני חושב שיש לי תמיכה מועטה בתנועה, אבל אני עומד על זכותי לנסות ולהשיג תמונה ולהגיד את דבריי“

גם הצהיר במכתב שאיש מלבדו לא היה מעורב במגע עם הפלסטינים. רבים חשבו אז שהעניין נסגר. אך חברים אחרים בחוץ לא סלחו לו והתעקשו להעמידו לדין.

עמירב לא ישב בשקט. האש המשיכה לבעור בעצמותיו וכאיש הדבק בדרכו הופיע בערב ג'ה-הנוכה, בלילה ירושלמי קר, מול ביתו של אריאל שרון בעיר-העתיקה בירושלים, והפגין נגד מגוריו של הש"ס במקום. באותו הערב נערכה במקום חנוכה-הבית והדלקת נר ראשון בנוכחות מוזמנים רבים. מן העבר השני הפגינו אנשי השמאל לסגונו, אך אין ספק שעמירב, בהפגנת-היחיד האמיצה שלו, גנב את ההצגה וקטף את הכותרות.

בחרות אומרים שלעמירב אין בעצם מה להפסיד. הוא אינו פעיל פוליטי במובן המקובל של המילה ואינו שואף להגיע לכנסת. עמירב מאשר דיעה זו. אומרים גם שאין לו בעיות כלכליות ואין הוא נזקק

עמירב (משמאל) במדי בית"ר

התנועה הלכה ימיה, לא אני'

לעזרתם של ראשי-חרות כדי לקבל מינוי פוליטי זה או אחר. לכן הלחצים והאימונים הם חסרי-השפעה אמיתית.

למרות זאת היה עמירב אחד המועמדים לתפקיד ראש לישכת-העיתונות הממלכתית בעיקבות פיתורו של הד"ר ישראל פלג, איש המערך, לפני חודשיים, אך מועמדותו ירדה מן הפרק.

מתנגדיו של עמירב טוענים אך ורק שרק רודף פירסומות וכותרות, אך גם אם טענה זו היא נכונה, הכי שעים הפירסומות הוא עלול לאבד את מקומו במרכז-התנועה כפרט ובחיים הפוליטיים בכלל.

עמירב נולד בהרי אוראל שברוסיה אחרי שהוריו ברחו לשם מווילנה בעיקבות מילחמת-העולם השנייה. כשעמירב היה בן 4 עלתה המשפחה לארץ ב-1949. הוא גדל

המרכז תמורת 10 שקלים. כמה חודשים אחר-כך פתאום כולם מסתייגים. ● מה קרה?

אמרת את השם המפורש „אש"ף". אמרתי שהתוכנית אפשרית אם ירברו עם אש"ף. פתאום הכל התפוצץ. פתאום עמירב, הבחור הטוב שהציעו לו כל מיני תפקידים, הוא כבר לא בחור טוב. ופתאום אני עומד לבד עם תוכנית שכבר קיבלה את ברכת כולם.

● אבל גם בתוכנית כתבת „אש"ף, אז מה בכל זאת קרה?

בוודאי שכתבת, אלא שפתאום הפכתי את העניין מתיאוריה למעשה. הלכתי ודיברתי עם שני פלסטינים, עם סרי נוסייבה ועם פייצל אל-חוסייני. חוסייני תירגם את התוכנית לערבית ושלח אותה לערפאת ושם אמרו שהתוכנית מקובלת עליהם.

חלק מהפגישות עם הפלסטינים נערכו כאן אצלי בבית, ובחלקם השתתפו גם אנשי-ליכוד, ופה, על הכורסה הזאת ישב אהוד אולמרט.

● מה הם רוצים ממך?

הם עושים לי מסע של רצח אופי פוליטי.

● אתה מוראג?

ממה?

● שזרקה אותך מהתנועה?

זה סיכון מחושב שלקחת כשהתחלתי את הד-רך לפני שנה, ואני חושב שאשאר בחיים גם אם לא אהיה בליכוד.

● למה אתה לא עוזב את חרות?

אני לא מתגרד. בפעם האחרונה שהתגרדתי זה היה ליחידת-הצנחנים. וזהו. אם הם רוצים, שיד רקו אותי. אני לא אתן להם גם שלשק את המיש"ח המוקרטי ואת התענוג שאני אעזוב.

אבל זו לא הסיבה המרכזית. הסיבה המרכזית היא האמונה שלי. בניגוד למה שחושבים וטוענים נגדי כאילו הלכתי שמאלה, אני לא הלכתי שמאלה. אני מאלה שהעלו את הליכוד, אני גדלתי בבית"ר.

● אתה מבית רוזיניוויט?

כן. אני אומנם לא מהנסיכים, כי אבא שלי לא היה באצל, הוא היה ברוסיה. אבל אני גדלתי בבית"ר וחינכתי בבית"ר בנתניה, עיר מגוריי, רור של אנשים. את האידיאולוגיה של בית"ר אני מכיר, ולימדתי אותה, ומי שהלך ימינה זו התנועה ולא אני. אני נמצא בדיוק באותו המקום שבו הפסיק לצעוד זאב ז'בוטינסקי, שתורתו היא האידיאולוגיה של תנועת-החרות.

ז'בוטינסקי דיבר על ישות פלסטינית ועל הכרה בזכויות הפלסטינים, ואני עומד עכשיו עם חבריה כזאת כמו שמיר, שלא גרל בבית-מגוריי של עמירב ועם שרון, שאני מסופק אם קרא פעם ספר של ז'בוטינסקי, ועם צחי הנגבי, שבא מהתחיה ורוצה להפוך את הליכוד לתחיה והם זרים לתנועה הרוזיניוויטית.

החבורה הזאת סוחפת את התנועה ימינה ואני מנסה להחזיק אותה מפניה. אני לא מוותר על אף שעל ואני מבאי פיתרונות. בליכוד אסור להגיד „אש"ף", אסור להגיד „פשרה", ועכשיו אסור גם להגיד „שחבורינש". ומי שאומר את המילים האלה מתבחינה פוליטית.

● ומה עשית?

כבר חודשיים אני אומר שצריך למצוא דרך חדשה ופיתרון אחר. כתבתי חוברת ובה הסברתי מה לדעתי צריך להיות הפיתרון. הרבה אנשים התלהבו מהחוברת. דן מרידור אמר, למשל, „תוכנית משה היא משכירח רענן". ומיכה רייסר הודיע לי שהוא מקיים ערב-דיון על התוכנית שלי במועדון הירוק.

מחלקת היריגון של תנועת-החרות הרפסה תקציר של התוכנית ושלחה אותו לכל חברי-

„להיות בטריטוריה לא רק להילחם על ארץ ישראל, היום זה להילחם על השלום“

באימפריה העותומנית היה משהו דומה לזה — לא מדינה, אבל כמו מדינה. בערבית זה נקרא „קייואן" וזו מילה חשובה מאוד בשפה הזאת. והם מוכנים לזה.

● ומה יהיה באוטונומיה הזאת?

כל הסמלים הלאומיים, כזה אני נדיב. יהיה להם דגל, מטבע והימנון. מה זה מפריע לך? חוץ מדבר אחד: רכונן, שזה סימון של מדינה עצמאית. הנקודה השניה בתוכנית היא ביטחון. צה"ל ימשיך לשבת על ההר והירדן בצורה מוצמצמת, שלא יראו אותו, אבל הוא השליט.

ומבחינה ריבונית, תהיה סמכות-החלטה משורפת למועצה הלאומית הפלסטינית ולכנסת ישראל. אבל הכנסת תוכל לבטל את האוטונומיה, כשברור שהרעיון הוא להשאיר אותה.

נקודה נוספת היא נושא הבירה. בגין הציע להם את בית-לחם כבירה, אבל זה נאיבי לחשוב שהם יסכימו לזה. ירושלים חשובה להם. אז מיד רחירושלים תהיה הבירה בריבונות ישראלית. יהיו בה דגלים פלסטיניים. ז'בוטינסקי בעצמו מדבר על אפשרות שמקומות מסוימים בירושלים יהיו אקסטריטוריאליים, והוא הרחיק לכת יותר אף מהתוכנית שלי.

● אבל ירושלים רגישה לא רק לירי